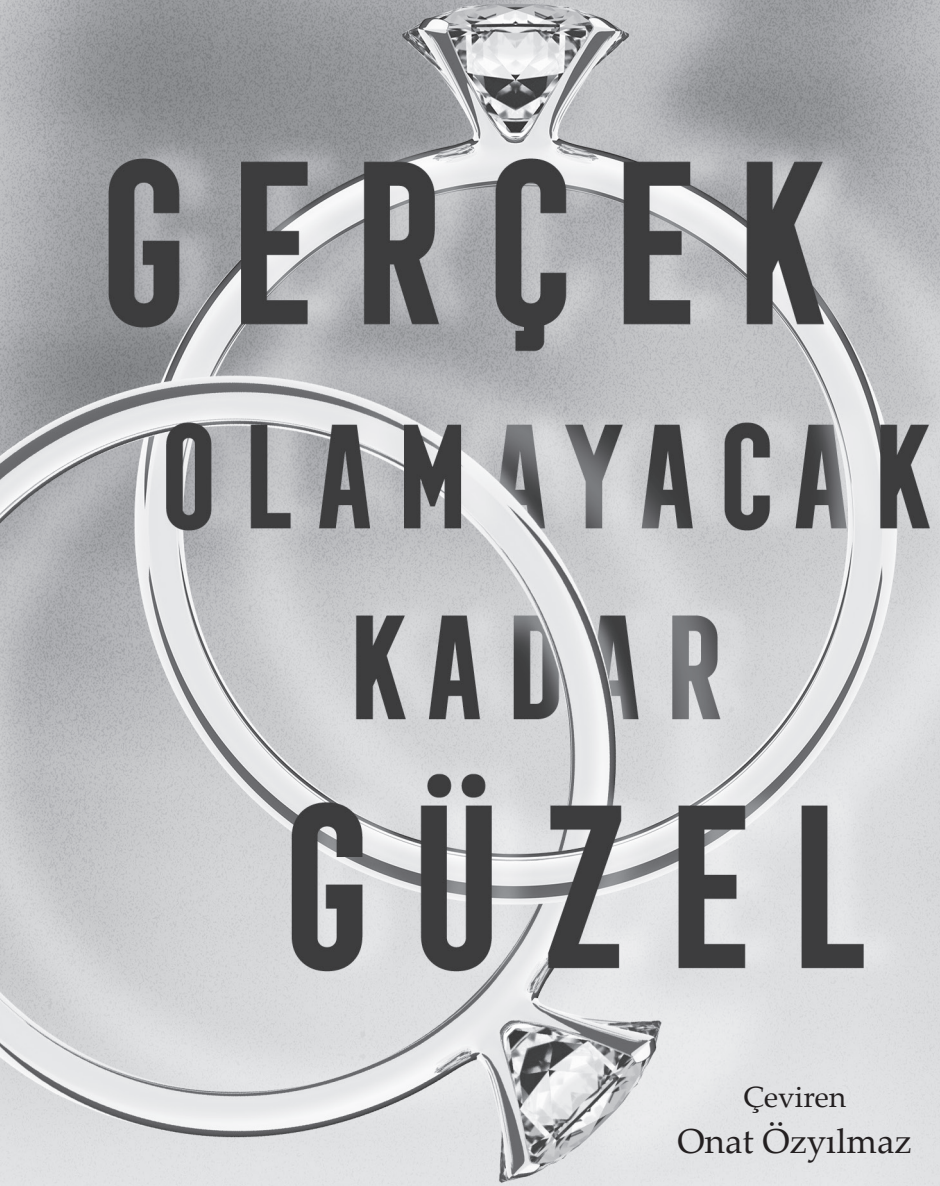

CAROLA LOVERING

**GERÇEK
OLAMAYACAK
KADAR
GÜZEL**

Çeviren
Onat Özyılmaz

*Babam, Joe Lovering için –
tüm dünyayı ayaklarımın altına seren,
tanıdığım en akıllı adam ve yazar.*

Komik değil mi, gerçeęin kulağa bu kadar farklı gelmesi?

—Penny Lane, *Őöhrete Bir Adım*

KISIM
BİR

BİRİNCİ BÖLÜM

Skye

MART 2019

Bu sabah Burke’te bir tuhaflık vardı. Yumurtamı nasıl istediğimi üç kere sormasından anlamıştım bunu.

“Az pişmiş!” diye bağırdım yatak odasından. Altı ay önce çıkmaya başladığımızdan beri yumurtamı hep böyle isterdim.

Burke tam bir sabah insanıydı, bense tam tersi. Hafta sonları ben elimde bir kitapla yatakta tembellik ederken bana kahvaltı hazırlamayı bir alışkanlık hâline getirmesinden çok memnundum.

Mutfaktan bir kez daha, “Az pişmişti, değil mi?” diye bağırdı.

“Evet! Teşekkür ederim.” Yastıkların arasına gömüldüm, kafam karışmıştı. Burke ve ben iki ayı aşkın süredir beraber yaşıyorduk. Yumurtamı nasıl yediğimi *biliyordu*.

Kırk altı yaşındaki erkek arkadaşımın erken yaşta Alzheimer’a yakalanmış olabileceği korkusu birden beynimin her bir hücre-sini ele geçirdi. Bu endişe daha kafamda oluşurken ne kadar mantıksız olduğunu fark etmiştim ama dürtülerim çoktan kontrolü kati bir şekilde ele geçirmişti, sırf tembellik yapacağım diye Burke’ü Alzheimer’a kurban veremezdim. Yataktan kalktım ve odadaki tüm tahta eşyalara sekiz kez vurdum. Yatak başlığına, komodinlere, iki şifonyiere, pencere çerçevelerine, dolap kapaklarına, süpürgeliklere ve şifoniyerimin üzerindeki elle oyulmuş küçük file. Her birine tam sekiz kere. Zaman yönetimi sağlamak adına artık tahta eşyalar almayı gerçekten bırakmalıyım.

“Güzel sevgilim için iki az pişmiş yumurta, yanında da İngiliz çöreği ve çıtır pastırma,” diyerek elinde tepsiyle içeri girdi

Burke. “Tabii kahveyi de unutmayalım.” Duştan yeni çıktığı için ıslak olan koyu renk saçları, üzerine geçirdiği tişört ve eşofmanla çok tatlı görünüyordu. Duygularım öyle kabardı ki ona olan sevgim kalbimden taşacak gibi oldu.

“Yatakta kahvaltı mı?” Tepsiyi önüme bırakırken oturuşumu dikleştirdim. “Böyle hoş bir tepsimizin olduğundan bile haberim yoktu. Çok gösterişli, Kazcığım. Neyi kutluyoruz?”

Burke omuzlarını silkti. “Sadece Kazcığım için güzel bir şey yapmak istedim. Pazar günleri tembellik yapmayı ne kadar sevdiğini biliyorum.”

Gülümsedim. Kazların ömürlerini tek bir eşle geçirdiklerini anlatan belgeseli izlediğimizden beri Burke’le birbirimize Kazcığım diyorduk. Bir kaz eşini kaybettiğinde asla geri gelmeyecek olan aşkına yorulmak bilmeden seslenir, etrafta daireler çizermiş. Burke eğer beni kaybederse aynısını yapacağını söylemişti.

“Harikasın.” Pastırmamdan bir ısırık aldım, tam da sevdiğim gibi neredeyse yanmış ve çıtır çıtırdı.

Burke yatağın yanında benim yemek yememi seyrederken ağırlığını öteki ayağına verdi ve tuhaf tuhaf sırıtmaya başladı.

“Sen iyi misin?” Başımı kaldırdım, yine endişelenmeye başlamıştım. “Bir şeyler yedin mi?”

“Daha... Daha yemedim.”

“Peki, sorun nedir? Bir şeyler olduğunu anla–”

“Skye. Kahvaltıda bir şey daha var.” Burke aniden yatağın kenarında diz çöktü, kocaman açılmış, beklenti dolu gözlerle bana baktı. Geçmek bilmeyen yavaş ve garip saniyeler sonunda onların farkına vardım. *Ah. AH! Ama olamaz. Yoksa olabilir mi?!*

Burke’ün elinde küçük bir kutu belirdi –cebinden çıkarmış olmalıydı– odadaki atmosferle beraber kalbim de donakaldı. Beni ne kadar sevdiğine ve uzun zamandır birlikte olmasak bile sonsuza kadar benimle olmak istediğinden emin olduğuna dair bir şeyler söylediğini duydum. Daha sonra, kutunun kapağını açarak yüzüğü ortaya çıkardı ve her kızın hayatının aşkından duymayı hayal ettiği o soruyu sordu.

Ağzım açık kaldı. Tüm bedenim karıncalanıyordu, sersemlemiştim.

“Skye?” Burke beni cesaretlendiriyordu. “Bir şey söyle.”

“Evet!” diye bağırdım. “EVET!”

Burke kahvaltı tepsisini hızla yere bırakıp yatağa atladı. Safir ve elmas taşlı yüzüğü parmağıma takarken şokun etkisi hâlâ tüm vücudumda sıcak dalgalar hâlinde yankılanıyordu. Biraz bol gelmişti ama sorun değildi; Burke, parmak ölçüme göre ayarlatmanın çok kolay olduğunu söyleyerek beni rahatlatmıştı. Bana en kocaman gülümsemesiyle baktı, mutluluğu okyanus mavisi gözlerine kadar ulaşan, gamzelerinin iki yanağında da belirlediği o gülümsemesiyle. Aştan vazgeçemediğim için o kadar minnettardım ki.

“Ağlıyorsun, Kazcığım.” Yüzüme dokundu.

“Tabii ki ağlıyorum.” Kollarımı boynuna doladım ve onu yakınıma çektim. “Aman Tanrım, Burke. Aman Tanrım. İnanamıyorum. Alzheimer olduğunu düşünmeye başlamıştım.”

“Ha? Neden?”

“Çünkü yumurtalarımı nasıl istediğimi sorup duruyordun! Her zaman az pişmiş yediğimi biliyorsun. O kadar endişelendim ki odadaki bütün tahtalara vurdum.”

Burke güldü ve dudaklarını alnıma bastırdı. “Sanırım biraz gergindim. Şaşırdın mı?”

“Hem de nasıl. Ama her şey mükemmel.” Gözlerim yüzüğe kayd, platin gövdenin üzerine yerleştirilmiş yuvarlak bir elmas, iki küçük safirle bezenmişti. “Safir sevdiğimi nereden bildin? Sana hiç bahsetmemiştim.”

Yanağımdan süzülen gözyaşını sildi. “İçime doğdu.”

Burke’e sokuldum, boynundan yayılan tıraş losyonunun kokusunu içime çektim. Andie nişanlandığımızı duyduğunda ne tepki verecek diye düşünmeden edemedim. Beynim işte böyle çalışıyordu – endişe verici düşünceler aklıma sızmayagörsün, karşılarında tamamen aciz kalıyordum.

Birini altı ay içinde tam anlamıyla tanıyamazsın, Skye, diyecekti, tıpkı beraber yaşayacağımızı söylediğim zaman dediği gibi.

Burke, benimle evlenmek için birkaç hafta önce babamdan izin istediğini, bugün ilerleyen saatlerde babam, Nancy ve onun iki genç oğlu Aidan ve Harry'yle –onlara üvey kardeşim demek hâlâ tuhafıma gidiyordu – Buvette'te kutlama için brunch organize ettiğini anlatırken susup onu dinledim ve midem kasıldı –olanları Nancy ya da çocuklarıyla paylaşmak istemiyordum– ama Burke'ün sesindeki heyecandan, bu özel güne ailemi dahil etme çabasından duyduğu gururu anlayabiliyordum.

Nişanım olduğuna inanamıyordum ve aniden Andie'nin aptal sesi beynimde tekrar yankılandı: *Sence de tuhaf değil mi, Skye, ailesiyle hâlâ tanışmamış olman? Biriyle beraber yaşıyorsun ama ailesini tanımıyorsun.*

Ama Burke'ün bir ailesi yoktu – ebeveynleri henüz o on dokuz yaşındayken bir uçak kazasında hayatlarını kaybetmişti. Tek çocuktu. Bu onun suçu değildi.

“Yumurtanı bitirmek ister misin?” diye sordu Burke. “Bruncha biraz daha var.”

Gülümseyerek başımı salladım, tepsiyi yerden alıp tekrar kucağıma yerleştirdi. İngiliz çöreğimin yağlı kısmından bir ısırık aldım ve *Tanrım*, tam da şu anda Andie'yi kafamdan çıkarmak için her şeyi yapardım.

Demek istediğim, eğer gerçek olamayacak kadar güzelse muhtemelen gerçek değildir.

Başımı Burke'ün güçlü, güven veren omzuna yasladım. “Yüzüğü nasıl seçtiğini anlatsana, Kazcığım.”

O anlatırken tüm dikkatimi ağzından çıkan kelimelere vererek Andie'nin sesini bastırmalarını umdum. Kızın söylediği her şey olumsuzdu, kıskançlık doluydu ve mutluluğuma gölge düşürüyordu. Çünkü Burke gerçek olmayacak kadar güzel *değildi* ve Andie, Lexy ve Isabel'in aksine benim hayatımda daha önce bir Burke olmamıştı, en azından altı ay öncesine kadar. Hayatımda hiçbir zaman güvenilir bir artı birim ya da sevgilim; partilere, düğünlere götürebileceğim ya da cumartesi öğleden sonralarını akşamdan kalma olduğumuz için güçten düşmüş hâlde geçi-

rebileceğim biri olmamıştı. Burke hayatıma girene kadar, beni sevdiğini söyleyen, hastayken bana çorba getiren ya da zevkten gözüm kararına kadar beni tatmin etmek isteyen birisi yoktu.

Anlarsınız ya, ben erkeklerin evlenmek isteyecekleri türde bir kız değildim. Erkeklerin evlenmek isteyeceklerini *sandıkları* türde bir kızdım – başlarda güzel bir yüz, hoş bir ev ve şık kıyafetler görürlerdi. Hepsi beni tanımaya başlayana kadardı – gerçek beni. İyimserliğimi hiç kaybetmesem de, Ağda Merkezi'ne yaptığım aylık ziyaretleri ve inatçı kilolarımdan kurtulmak için haftanın üç günü Batı Yakası Yolu'nda çıktığım koşuları hiç aksatmasam da bir yıl önce bana 365 gün sonra düzgün bir adamın benden eşi olmamı isteyeceğini söyleseniz size asla inanmazdım.

Ama altı ay önce Burke Michaels'la tanıştım; simsiyah saçlı ve gamzeli gülümlü yakışıklı Burke'le. Daha ilk günden bir şeylerin farklı olduğunu biliyordum. Tanışmamızın üzerinden bir hafta geçmişti ki Andie'ye onun evleneceğim adam olduğunu söyleme gafletinde bulundum. Bana sadece bir haftadır tanıdığım biriyle evlenme düşüncesini aklımdan geçirmemin delice olduğunu söylerken neredeyse öfkeli görünüyordu, yarasına tuz bastığımı böyle anlamıştım. Andie ve Spencer üniversiteden beri beraberlerdi ve henüz nişanlanmamışlardı – hatta bu konuyu *ağızlarına bile almıyorlardı*. Andie durumdan rahatsız olmadığını söylüyordu ama ben ona inanmıyordum. Bir insanla sekiz yıl geçirip de belirsiz bir geleceği sorun etmeyeceğine inanmıyordum.

Burke ve ben başından beri biliyorduk. Detayları konuşmamıştık ama sonsuza kadar beraber olacağımız konusunda hemfikirдик, sabah olunca güneşin doğacağı ya da geceleri ayın çıkacağı kadar barizdi bu. Birisiyle aranızdaki ilişkinin sonsuza kadar süreceğini bilmenin beraberinde getirdiği basit, huzurlu bir histi.

Bulaşıkları durulamasında Burke'e yardım ettim, sonra da duş alıp brunch için hazırlandım. Böyle mutlu günlerde bile Nancy'yi görmekten ödüm kopuyordu. İki yaz önce Nantucket'taki o geceyi düşündüm, verandada babama fısıldadıklarına kulak misafiri olmuşum.

Skye için endişeleniyorum, hem de çok. Çok güzel bir kız ama bu... sorunu... ona engel oluyor gibi. Birisiyle tanışamayacağından endişeleniyorum...

Sorunum. *Lanet olası* sorunum.

Kendime karşı dürüst olmam gerekirse, ondan hoşlanmam Nancy'nin suçu değildi. Artık hayatımda sağlam bir yerde olduğumdan bunu görebiliyordum. Bana karşı bir şansı olmadığını kabul edecek kadar anlayış ve olgunluk sahibiydim, özellikle de yaşadıklarımın sonra. Hâlâ annemle babamın mutfakta Van Morrison eşliğinde dans edişlerini, yeni âşıklar gibi gülüşmelerini, öpüşmelerini net bir şekilde gözümde canlandırabiliyorken insanların Nancy'nin onun hayatına yeni bir soluk ve renk getirdiğini söylemeleri hiç umurumda değildi. Hele de kaybettiğim anne benimki gibi bir anneyken. Kendi kalp atışım kadar elle tutulur ve canlı bir varlıktı, sanki tüm dünya tek bir bedende can bulmuş gibi. Böyle bir insanın yeri asla doldurulamazdı.

Uzun sarı saçlarımı atkuyruğu yaptım. Kirpiklerime maskara sürdüm, Burke arkamdan yaklaştı ve kollarını belime sardı. Yanağımı göğsüne bastırdım ve kalbinin düzenli atışlarını dinledim, kibar ve açık olduğu için ona minnettardım. Sonunda *sorunumun* ötesini gören birini bulmuştum, ona rağmen beni seven birini. Öylesine biri de değildi bu – uzun boylu, esmer, film yıldızları gibi yakışıklı, temiz bir kalbi, iyi bir işi ve kilometrelerce uzaktan seçilebilecek mavi gözleri olan Burke Michaels'ı bulmuştum. Yeni yüzüğümü Nancy'nin gözüne sokma fikriyle, Buvette'te yapacağımız brunch için birden heyecanlandım. Babam, Nancy'ye nişan yüzüğü bile almamıştı (*İkimizin de ikinci evliliği; işleri basit tutmak en uygunu diye düşündük*, diye açıklayışını duyar gibiydim).

Brunch için seçtiğim küpelere dokundum – annemin zümrüt küpeleri, babam bunları düğünlerinden bir gece önce ona hediye etmişti. İçimi bir hüznün kapladı, onu dayanılmayacak kadar çok özliyordum.

"Keşke annen de bunu görebilseydi," dedi Burke arkamdan,

sanki zihnimi okumuştı. Banyo aynasında göz göze gelebilelim diye çenesini omzuma koydu.

“Ben de aynısını düşünüyordum. Keşke senin ailen de burada olabilseydi.”

“Keşke, Kazcığım.”

Aynadaki yansımamıza gülümsedim, elmas sol yüzükparmağımda parlıyordu. Eksik parçalarımıza rağmen karşımızda kusursuz bir manzara vardı. Gerçekleşmiş bir hayal. Şansımın nasıl döndüğünü aklım almıyordu.

İKİNCİ BÖLÜM

Burke Michaels'ın Günlüğü

8 EYLÜL 2018

Sevgili Dr. K,

Onun saçları sarı ve çok gür, karımın saçlarıyla hiçbir alakası yok. Bu çok kötü bir şey değil mi, gözüme güzel bir kadın çarpar çarpmaz onu ânında karımla karşılaştırmam yani? Bir zamanlar iyi bir insan olduğumu düşünürdüm, kim olduğumu bilmediğim bir kadının sırtından aşağı dökülen ipek gibi sarı saçlar karşısında donakalacak biri olmadığımı sanırdım.

Ama öğrendim ki böyle boktan şeyler insanın elinden kayıp gidiyor. Hem de göz açıp kapayıncaya kadar.

Bu arada, bu günlük fikri karımındı. Aslında teknik olarak sizin fikrinizdi, Dr. K (esas sıkıntımız parayken neden çift terapisi için bu kadar para bayılıyor muyum hiç sormayın). Düşüncelerimi her gün kaleme almam gerekiyormuş; size ya da Heather'a göstermek için değil, sadece kendim için. *Kendimizi evliliğimizden bağımsız olarak daha iyi tanımamız için*, diye açıklamıştınız, Dr. K.

Eğer faydası olacaksa, bu günlük tutma projesinde düşüncelerimizi sanki size bir tür mektup yazıyormuş gibi aktarabileceğimizi söylemişsiniz. Yapısal bir bakış açısıyla baktığımda gerçekten de bunun bana faydası olacağını düşünüyorum, o yüzden de haberiniz olsun, tavsiyenize uyacağım. Bu yazdıklarımı okuyacağınızdan değil tabii.

Sarışına geri dönelim. Tam olarak şöyle oldu: Bu sabah otel lobisinde onun arkasında bekliyordum, sinirim tepemdeydi ve her ne kadar acelem olmasa da bir an önce otele girişimi yapmak için sabırsızlanıyordum. Hafta sonu için Montauk'e gelmiştim.

Gurney's Resort'ta tek kişilik bir oda ayırtmıştım. Heather'a, Credit Suisse'teki eski meslektaşlarımla iş bağlantıları kurma fırsatı çıktığını söyledim ve o da bunu hiç sorgulamadı, onun o vefalı kalbi sağ olsun. "Sadece Dr. K'nin söylediği gibi her gün düşüncelerini yazmaya zaman ayırmayı unutma." Tek söylediği bu olmuştu. Yirmi beş yıllık evliliğimiz süresince Heather'dan emir almaya o kadar alıştım ki verdiği emirlere uyma içgüdüğü bilinçaltıma kazındı. O yüzden bunu yazıyorum. Bugünkü düşüncelerim.

Neden mi Montauk'teyim? Güzel soru. Dürüst olmak gerekirse hayatımın en kötü ayını geçiriyorum ve bir şekilde her şeyden uzaklaşmam gerekiyordu. Biri üniversiteli, biri yakında üniversiteli olacak üç çocuk, ev kredisi ve bir zamanlar aklıma başımdan alan bir kadın. Artık Heather'a baktığımda üzüntü duyuyorum çünkü çoğu zaman tek gördüğüm, bir zamanlar sevdiğim şeylerin artık orada olmadığı.

Bir de en büyük kızım Hope'un dudak uçuklatan diş implantı masrafı var (geçtiğimiz bahar bir öğrenci birliği partisinde merdivenlerden düşüp üst dişlerinden birkaçını kırdığında sarhoş olmadığını iddia ediyor). Tüm bunların üstüne, yirmi yıldan fazladır çalıştığım PK Adamson'daki işimden yeni kovulduğum gerçeğini de unutmayalım. Affedersiniz, şöyle söyleyeyim: Yirmi yıldan fazladır çalıştığım işyerim PK Adamson'la *yollarımızı ayırdık*. Eski patronum Herb'e göre ikisi arasında çok büyük bir fark varmış ve bu büyük fark bana iki haftalık kıdem tazminatı kazandırmış. İki koca haftalık kıdem tazminatı! Lanet olası yirmi yılın ardından. Buna inanabiliyor musunuz, Dr. K?

Umarım kinaye yaptığımın farkındasınızdır. Günlük yazar-ken kinaye yapmak çok da kolay bir iş değil. Her neyse, evet, çalıştığım yerle yakın zamanda "*yollarımızı ayırdık*", gerçi teknik olarak nisan ayından beri işsiz olduğumu düşünürsek sanırım yakın zaman demek çok da doğru olmaz. Ayrıca geçtiğimiz dört aydır boş boş oturduğumu düşünüyorsanız yanılıyorsunuz. Dünya üzerinde akla gelebilecek her varlık yönetimi şirketine

başvuru yaptım ama hiçbirisi geçmişimi görüp de beni işe almaz. 1999 yılında *eski* eski patronum bana PK Adamson'da veri giriş uzmanı pozisyonunu teklif ettiğinde, "Eğer sana bir şans vermezsem başka kimsenin vermeyeceğini biliyorum," demişti ve haklıydı. Aslına bakılırsa hâlâ da haklı. Çünkü bazı konularda zaman, geçmişin ağırlığını hafifletmez.

Ama yirmi yıllık görmüş geçirmişliğimle sektör değiştirmeyi reddediyorum. Böyle bir maaş kesintisini göze alamam. Ev kredisi, üniversite masrafları, Hope'un diş tedavisi ve sizin gibi işinde duayan olan biriyle yaptığımız, sigortamızın karşılamadığı *olmazsa olmaz* terapiler üst üste eklendiğinde parasal anlamda bir bakirenin vajinası kadar dardayım.

Kaballığımı mazur görün, Dr. K. Büyük sıkıntılar içindeyim. Eğer merak ediyorsanız söyleyeyim, sigortamız diş implantlarını da karşılamıyor, yani her diş için yaklaşık 3,500 dolar ödemiz gerek. Kızım şimdilik takma dişlerle idare ediyor.

Durumum işte böyle. Nisan ayında işimden kovuldum, tüm yaz yeni bir iş arayarak helak oldum ancak kimse beni işe almıyor ve karım bir boka yaramadığımı düşünüyor ve belki de öyleyimdir, Dr. K. Belki de gerçekten öyleyimdir.

Ancak hayatın kısa olduğunu ve bu hafta sonu kaçamağına ihtiyacım olduğunu biliyorum. Kendi akıl sağlığını korumak için buna ihtiyacım var. Dostum, iş arkadaşım –eski iş arkadaşım demek daha doğru olur– Todd'a içimi döktüm ve bana Montauk'teki Gurney's Resort'un *ideal* yer olduğunu söyledi. Şu an bu *ideal* yerde olmaya ihtiyacım var.

Bu sabaha geri dönelim. Otelin resepsiyonunda önümde duran sarışın konusunda kendimle iddiaya girmiştim. Bir kadın arkadan bakıldığında harika görünebilir ama sonra yüzünü döner ve eyvah, kafanızdaki tüm fantezileri yerle bir eder. "Keseğâğıtlık," derdi Todd böyle kadınlara (vücut sağlam ama sıfatta iş yok).

Her neyse, içimdeki tartışmaya kendimi kaptırmış ve daha bir varsayımda karar kılma fırsatı bulamamışken cevabımı aldım.

Sarışın birden döndü ve yüzü bana lisedeki güzel kızları anımsattı – büyük, ceylan gibi gözler, kaymak gibi bir ten, küçücük bir burun. Her biri küçük detaylar olsa da bir araya geldiklerinde büyüleyici bir manzara oluşturluyorlardı. Kısa bir süreliğine doğrucu bana bakmasıyla tüm vücudum karıncalandı, odadaki bütün sesler bıçak gibi kesildi ve kafamın içerisinde hissedebildiğim ve duyabildiğim her şey, *Evet, o*, oldu.

Göz açıp kapayana kadar, uzun boylu, zayıf ve esmer arkadaşıyla olan sohbetine geri döndü. Kızlar (yetişkin bir kadından çok genç kız gibi duruyorlardı; yirmili yaşlarının ortalarında olduklarını tahmin ettim) arka arkaya valizlerini sürükleyerek yanımdan hızla geçtiler ve bu sırada burnuma tatlı, genç, pahalı bir koku doldu. Esmer olanın havuz başında Aperol spritz içmek istediğine dair bir şeyler mırıldandığını duydum.

Resepsiyon masasının arkasındaki adam bana sesleniyordu. “Efendim, sıra sizde.”

Sesini duymama rağmen sözlerini ancak üç ya da dört kez tekrarladıktan sonra idrak ettim, arkamdaki kadın omzumu dürttü ve bana, “Hadi,” dedi.

Hadi. New York ve Hamptons sakinleri her zaman çok aceleliydi. Dünyanın bu kısmında yaşamak için sürekli hareket hâlinde olmanız gerek. Belki de bu yüzden Heather ve ben burada tutunamadık.

Resepsiyon görevlisi benim geç gelen tepkimden rahatsız oluyorsa da belli etmedi. Bronz tenliydi, mutlu ve dinlenmiş görünüyordu. Sadece ona bakarak sağlıklı olduğunu ve Matthew McConaughey havası yaydığını görebiliyordunuz. Hepsi D vitamininden olsa gerek. Okyanus manzaralı odama girişimi yaptı, otelin müşterilerine sunduğu en özelliksiz odalardan biri olsa da bir gecesi bana 1,080 dolara patlamıştı. Hafife alınacak bir ücret değildi (dört seans ücretinizden bile daha fazlaydı, Dr. K) ve eğer Heather bu yaptığımı öğrense arkamdan bir kurt sürüsü gönderirdi. Ama daha önce de dediğim gibi, buna gerçekten çok ihtiyacım vardı.

Üzerime mayo ve kısa kollu bir gömlek geçirdim (Heather bunu bir yerin indiriminden almıştı – söylediğine göre kısa kollu gömlekler çok modaymış). Oda kartımı ve yeni David Baldacci romanımı alıp havuza indim. Kafamda bir plan yoktu ama uzun zaman sonra ilk kez içim gençlere özgü bir iyimserlikle doluydu.

Oteldeki her şey gözalcıydı – keskin hatlar, parlak yüzeyler ve nefis kokular; New Haven banliyösündeki evimizin gıcırdayan parkeleri ve soyulan duvar kâğıtlarıyla alakası bile yoktu. Otelin havuzu muhteşemdi, Atlantik Okyanusu’na bakan güneşli bir iskelede lüks şezlonglarla çevrelenmiş turkuaz renkli bir vaha gibiydi. Gözlerimi kapatıp güneşin tatlı sıcaklığını yüzümde hissederken on beş yaşına döndüğümü hayal ettim, henüz Heather’la beraber değildim, önümde tüm ihtişamıyla sınırsız olasılık uzanıyordu.

Gözlerimi açtığımda, olduğum âna geri döndüm ve işte, olmasını umduğum gibi oradaydı. Şu sarışın, şezlonga uzanmış, elinde parlak turuncu renkli bir içecek tutuyordu, içmeye can atıkları Aperol spritz olmalı diye düşündüm. Beyaz bikinisi içinde rüya gibi görünüyor, tahmin ettiğimden daha kıvrımlı vücudunu sergiliyordu – bir deri bir kemik Heather’dan daha kıvrımlı olduğu su götürmezdi.

Esmer arkadaşı hemen yanındaki şezlonga uzanmıştı, bir eliyle uzun koyu renk saçlarını döndürerek kafasının üzerinde toplarken diğer eliyle sarışının içtiği kokteylin aynısını tutuyordu. Esmer olanın düşündüğümünden daha çekici olması dikkatimi çekti. Bana *Access Hollywood* programının seksi sunucusunu anımsatan Akdenizli bir havası vardı. Onlara doğru ilerledim.

“Daha önce hiç bu renkte bir kokteyl görmemiştim,” dedim cesaretimi kaybetmeden. Eğer cesaretimi kaybedersem kendimi durduracağımın ve tüm bunlara asla kalkışmayacağımın bilincindeydim.

Değişen yüz ifadelerini hemen tanıdım –*bize asılan yaşlı, sapık bir moruk daha*– neredeyse arkamı dönecek ve olmayan planıma son verecektim. Ama sarışın birden bana gülümseyip de

tüm yüzü aydınlanınca, kırk altı yaşına gelmiş ve flört konularından epeydir uzak kalmış olmama rağmen kafamın hâlâ saç dolu olduğunu ve neredeyse tek bir gri telin bile bulunmadığını, Heather'ın deyimiyle yaşımın ötesinde bir yakışıklılığım olduğunu hatırladım.

Esmerin yüzünde beni becerdiğini rüyasında bile görmeyeceğini ima eden sıkılmış, biraz da rahatsız olmuş bir ifade vardı, bu yüzden ben de bütün dikkatimi sarışına yönelttim. Çünkü eğer dürüst olmam gerekirse, Dr. K, Gurney's Resort'a gelmemin başka bir nedeni daha vardı. Buraya karımı aldatmaya gelmiştim.

"Daha önce hiç Aperol spritz içmedin mi?" diye sordu sarışın. Ses tonu büyüleyici, tatlı ve monotondur. "Yazları bundan başka bir şey içmeyiz." Başını telefonunda bir şeyler yapan esmer arkadaşına doğru eğdi.

"Hayır, hiç içmedim. Ama beni ikna ettin. Hemen dönerim. Bu arada, adım Burke."

Alkol almadığımı biliyorsunuz, Dr. K. Her ne kadar o an alkölün beraberinde getireceği cesaret işime çok yarayacak olsa da yirmi iki yıldır ağzıma içki sürmüyordum ve bu çabanın heba olmasına izin veremezdim. Böylece bara gittim ve alkolsüz bir Aperol spritz istedim. Barmen sanki ona çok komik bir şaka yapmışım gibi bana baktı.

"Ah, sen şaka yapmıyorsun?" dedi ben bekleyip ona bakmaya devam ederken. Matthew McConaughey havası burada da hız kesmeden devam ediyordu. "Alkolsüz yapabileceğimi sanmıyorum?" Sesi son kelimedede yükselerek cümlesini soru hâline getirdi.

Maun bar tezgâhında parmaklarımla ritim tutmaya başladım. "Greyfurt ve maden suyu o zaman."

"Hemen geliyor, dostum." Barmen sanki aramızda bir sır varmış gibi bana bilmiş bir bakış attı. Aslında bir bakıma öyleydi de.

İçeceğimin ücretini ödedim ve kızlara doğru yürümeye başladım.

"Spritz içmiyor musun?" diye sordu sarışın.

“Her zamanki kokteylimden şaşmak istemedim.”

Esmer kız gözlerini devirdi.

“Votka mı cin mi?” diye sordu sarışın.

“Votka.” Sesimden sahtekârlığı kovmaya çalıştım.

Yanlarında bir aptal gibi dikilip alkolsüz kokteylim yudum-larken otursam mı yoksa onların benden oturmamı istemesini mi beklesem diye düşünüyordum. Heather flört yeteneklerimin korkunç olduğunu söylerken sanırım çok da haksız sayılmazdı.

“Oturmak ister misin?” Sarışın sonunda solundaki boş şez-longu başıyla işaret etti. “Şerefe.” Bardağını benimkine vurdu ve ben ceylanlarinkini andıran büyük ve badem rengi gözlerine kilitlendim.

Çok geçmeden, sarışının adının Skye, esmerin adının Andie olduğunu öğrendim. Connecticut’ın daha zengin kesiminden geliyorlarmış, çocukluk arkadaşıymışlar ve şimdilerde şehirde yaşıyorlarmış, Montauk’e de “kız kıza sakın bir hafta sonu” geçirmek için gelmişler. Alkol etkisini gösterdikçe kendileri hakkında daha çok şey anlattılar. Skye’ın genç yetişkin kitapları üzerine çalışan bir serbest editör olduğunu ve Andie’nin Brooklyn’de bir tür diyetisyenlik yaptığını öğrendim ki bu beni hiç şaşırtmamıştı. Bir deri bir kemik vücudu ancak tofu ya da brokoli gibi sağlıklı saçmalıklarla hayatta kalıyor gibi görünüyordu.

Garson geldiğinde ondan kızların içkilerini tazelemesini istedim sonrasında iki genç kıızı zil zurna sarhoş etmeye çalışan bir sapık gibi görünmek istemediğimden bara giderek kendime yeni bir greyfurtlu soda aldım. Alkol almamış olmama rağmen o akşamüzerinin tuhaflığına dair bir şey yaşananları bulanıklaştırdı ve Skye’la konuşmaya devam ettikçe Andie’nin beni orada istememesi giderek daha az umurumda olmaya başladı. Konuştuğumuz şeyleri tam olarak anımsayamıyorum, daha çok nasıl *hissettiğimi* hatırlıyorum – hatırlayamadığım kadar uzun bir süre sonra ilk kez kendimi özgür, mutlu ve hayatta hissetmişim. Sarhoş olduğuma yemin edebilirdim.

Andie sonunda Spencer adındaki erkek arkadaşını aramak

için yanımızdan ayrıldı. Adam için üzüldüm çünkü Andie'yle geçirdiğim birkaç saat bile onun Heather'a ne kadar benzediğini anlamama yetmişti.

Skye sahilde yürümek ister miyim diye sordu ve işte o anda hissettim, *onun* bir erkek arkadaşı olmadığından emin oldum. Bana ilgi duyduğundan, aramızdaki elektriğin tek taraflı olmadığından emin oldum.

Skye hesabı istedi ve garson faturayı benim önüme bıraktı – tabii ki *benim* önüme, genç sevgilisine para yediren adama. Andie çoktan gitmişti ve Skye kredi kartını koymak için hamle yaptığı sırada elini ittirdim çünkü ben bile bir kadından hoşlanan bir adamın bunu yapması gerektiğini biliyordum. Kendi içeceklerimin parasını ayrıca ödemiştım ama Gurney's Resort'da içilen altı Aperol spritz –ikisi de ben yanlarına gelmeden birer tane içmişlerdi– tanesi yirmi dolardan, vergi ve bahşışler de eklenince 134,32 dolar tutmuştu. Kredi kartımı cüzdanımdan çıkardım ve aklım bir anlığına Heather ve çocuklara kaydı, bir kere olsun onları düşünmemeyi diledim.

Okyanusa giden Skye'ı takip ederken kendimi ödediğim parayı aklımdan çıkarmaya zorladım. Saat beşi biraz geçmişti, sahilde geçen bir günün sonuna gelindiğini gösteren, güneşin gücünü kaybettiği ve etrafı altın renkli ışıkların sardığı o mükemmel zamandı. Skye'la bir ya da iki saat daha muhabbet ettik, dalgalar yorulmak bilmeden gürelemeye devam ediyor, kıyı şeridi boyunca ince bir nem bulutu oluşturuyordu. Skye'ın topuklarını kuma gömmesini ve ayak parmaklarının arasında kalan kumları sıkıştırmasını izledim. *Bu harika bir his, sen de denemelisin*, dedi bana. *Bu dünyada en sevdiğim yer okyanustur.*

Todd çok haklıymış. Gurney's *gerçekten* de ideal yermiş.

Skye'ın sarı saçları pembeleşmiş yüzünün etrafında tutamlar hâlinde uçuşuyordu, gittikçe kararan arka fonun üzerinde dans eden ışık huzmelerine benziyorlardı.

Elini tuttum, ipek gibi yumuşacıktı ve parmaklarımızı birbirine geçirdim. Güneş okyanusun içinde kaybolana kadar –ufuk-

ta parlak renkli, Aperol spritz turuncusu bir çizgi hâline gelene kadar– bir süre bu şekilde yürüdük. Sahil karanlığa bürünmüştü ve artık dönme zamanıydı – Skye ve Andie şehirde akşam yemeği için yer ayırtmışlardı. *Yarın bana mesaj at,* diye fısıldadı Skye ayrılmadan önce, numarasını telefonuma kaydederken. *Skye Starling* telefon rehberimdeki en yeni isimdi. Skye Starling – buna inanabiliyor musunuz? Ne harika, ona ne kadar da yakışan bir isim.

Bugün, Dr. K, dünya daha anlamlı hâle geldi.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Heather

EKİM 1989

Libby Fontaine’le henüz on altı yaşında, tüm hayatımı geçirdiğim küçük ve pek bilinmeyen, New York şehir merkezinden *çok* uzaktaki bir kasabada yaşayan bir lise öğrencisiyken tanıştım. O zamanlar iyi görünürdüm ama Libby çok daha güzeldi. Sesi bile kulağa müzik gibi gelirdi – pürüzsüz, kadınsı ve net, hiçbir kelimedede kekelemez, asla *ııı*lamaz, *şey* bile demezdi. Ekim ayının başlarında bir sabah beni aramıştı.

“Merhaba. Heather’la mı görüşüyorum?.. Ben Libby Fontaine. Numaranı marketteki ilandan aldım. Biri dört yaşında, diğeri üç aylık iki çocuğum var ve acilen bir bakıcı bulmalıyım. Buraya daha yeni taşındık ve kimseyi tanımıyorum. Küçük çocuklara bakma konusunda tecrüben var mı?”

“Tabii ki,” diye kekeledim. Söylediğim kısmen doğrudu – Gus henüz bebekken annemin sekiz saatlik kaybolmalarında ona yeterince bakmıştım. Bu, Gus iki yaşındayken annemin tamamen ortadan kaybolmasından önceydi, yani o da küçük bir çocuktu... Kesinlikle bu konuda tecrübem vardı.

Ancak her zaman olduğu gibi paraya çok ihtiyacım vardı ve dürüst olmam gerekirse bir hevesle markete astığım bebek bakıcılığı ilanı yaz boyunca tamamen aklımdan çıkmıştı. Görünüşe göre mikroskobik boyutlardaki Langs Valley kasabasındaki kimsenin parası bebek bakıcısı tutmaya yetmiyordu –ne zaman dışarı çıkmaları gerekse insanlar çocuklarına bir çizgi film açıp onları eve kilitliyordu, bunu tahmin etmem gerekirdi– ve Libby Fontaine ilanıma geri dönen ilk kişi olmuştu.

“Harika,” dedi Libby. “Çok güzel. Seni bana Tanrı gönderdi. Ücretin nedir? Saatlik on iki dolar iyi mi? On beş? On beş daha iyi gibi. Biliyorum, iki çocuk var.”

Neredeyse telefonu düşürecekdim. “On beş olur,” diye cevapladım şok içinde. Son işimde –Bayan Lundy’nin bahçesindeki yabancı otları temizlemek– saatlik ücretim beş dolardı.

“Harika,” diye tekrarladı Libby. “Bugün başlayabilir misin?”

“Okulum üç gibi bitiyor. Sonrasında gelebilirim.”

O akşamüzeri Burke beni hurda Chevrolet pikabıyla eve bıraktı. Marlboro Red’inden son bir nefes çekti ve izmariti pencereden Libby’nin pırıl pırıl ön bahçesine fırlattı.

“Burke.” Ona kötü bir bakış attım.

“Ne var, İskelet?” Pis pis sırttı, iki yanağındaki gamzeler ortaya çıkmıştı ve tütün aromalı bir öpücük için beni kendine çekti.

Arabadan indim ve eve doğru yürürken sarı uzun saçlı genç bir kadının cam ön kapının arkasında kollarını kavuşturmuş bir şekilde dikildiğini gördüm. Olan biten her şeyi izlemişti, yanaklarımın kıpkırmızı olduğunu hissettim.

“Merhaba,” demeyi başardım verandaya çıkarken. “Olanlar için özür dilerim.”

Kadın kapıyı açtı ve yanımdan geçti, garaj yoluna ilerleyerek çimlerin üzerine, Burke’ün izmaritini attığı yere ulaştı ve onu yerden aldı. Suratımın domates gibi olduğunu biliyordum.

“Heather. Sigara içiyor musun?” Önümde duruyordu, uzun boylu ve zarif bir kadındı.

“İçmiyorum,” diye yalan söyledim.

“O çocuk kim?”

“Erkek arkadaşım, Burke.”

“Tutucu biri değilim ama çocuklarımla önünde sigara içilmesini istemiyorum.”

“Çok özür dilerim. Eğer araba müsait olursa bir dahaki sefere kendim gelirim. Ya da başka birisinden bırakmasını isterim.”

“Ne zaman istersen seni alabiliriz.”

“Teşekkür ederim, Bayan Fontaine.”

“Bana Libby de.” Cam kapıyı açtı, beni içeri davet ediyordu.

Ev büyük değildi –Langs Valley’deki hiçbir ev değildi– ama şimdiye kadar içinde bulunduğum en güzel evdi. Parkeler cilalıydı, tüm mobilyalar beyaz ya da açık renk ahşaptandı ve duvarlar fildişi ve deniz köpüğü yeşilinin yatıştırıcı tonlarında boyanmıştı. Gözlerim Libby’nin gümüş çerçeveli resmine kaydı. Yakışıklı bir adamın yanındaydı, gözalcı beyaz bir elbise giymiş ve dantel bir duvak takmıştı, bembeyaz dişlerinin gözükteği gülümsemeleri ışık saçıyordu.

Şimdi Libby ilk karşılaşmamızda benim hakkımda ne düşünmüştür diye kendime baktığımda huzursuz oluyordum – burnumdaki hızm, elmas işlemeli kot pantolonum ve küllü sarı saçlarımla varoşluğun tanımıydım.

“Oyun odası şu tarafta.” Yüzünde sanki her bir hücrem cennet gibi evine ait değilmişçesine sıcak bir gülümseme vardı. Artık daha yakınında olduğumdan yüzünü daha dikkatli inceledim: inanılamayacak derecede çıkık elmacık kemikleri, karamel renkli geniş gözler, kalın ve kavisli kaşlar. Yüzünde makyaj yoktu, sadece küçük bir çift elmas küpe takıyordu. O zamanlar klasik güzellik ya da asil olmak ne demek bilmezdim ama Libby’nin bu iki tanıma da uyduğundan o an emin olmuşum.

Libby, beni yenilenmiş mutfaktan ve evin arka taraflarında kalan küçük yemek bölümünden geçirdi. Neredeyse tüm yüzeyler cam vazolara konmuş taze çiçeklerle doluydu.

“Daha yeni mi taşındınız? Ortalıkta tek bir kutu bile yok. Eviniz mükemmel.” Ona iltifat etmek zorundaymışım gibi hissediyordum – belki Burke yüzündendi, belki de gerçekten şimdiye kadar gördüğüm en güzel ev olduğundan.

“On gün oldu. Etrafta açılmamış kutular bırakamayacak kadar düzen delisiyim.” Libby güldü. “Tuhaf, biliyorum.”

“Hiç de değil. Etkilendim.”

“Duvarlarımız çok dolu, bu da faydalı oluyor. Daha ilk geceden kocama her şeyi astırdım.” Eliyle duvarları gösterdi. “O bir sanatçı.”

“Vay canına. Çok güzel.” Dekorü inceleyerek etrafa bakındım. Evi böylesine tamamlanmış gösteren şeylerin bunlar olduğunu fark ettim – düzinelerce çerçevelenmiş, seçkin sanat eseri. Kendi evimin duvarlarını düşündüm – herhangi bir şey asılı mıydı? Küçük şöminenin üzerinde duran, babamın avladığı ge-yik kafası. Aklıma gelen sadece buydu.

“Hepsi onun değil tabii ki.” Libby tekrar güldü. “Öyle olsa gösteriş yapıyor gibi olurduk. Ama güzel bir koleksiyonumuz olduğu için şanslıyız.”

Oyun odasında sarışın küçük bir erkek çocuğu halıyla kaplı zeminin ortasına oturmuştu, etrafı düzinelerce oyuncak kam-yonla doluydu.

“Nate, bu Heather.”

“Merhaba anne,” dedi çocuk kafasını kaldırmadan.

“Aklını kamyonlarla bozmuş durumda,” diye fısıldadı Libby. “Kelimenin tam anlamıyla günün neredeyse tamamında bu hâlde oturuyor. Kendi yerde, kamyonları etrafında. Dört yaş için oldukça kolay bir çocuk.”

Çocuğun hizasına inmek için çömelirken gülümsedim. Gus’tan biraz daha büyüktü. “Merhaba Nate. Ben Heather. Bakıcın ben olacağım.”

“Merhaba.” Kafasını kaldırdı ve gözlerini kırıştırdı. Gözleri tıpkı annesininkiler gibi elaydı, kalın ve koyu renk kaşlarını da ondan almıştı.

“Küçük kızım da uyuyor. Bir saat içinde uyanmış olur.”

“Güzel.” Başımı salladım. Küçük bir çocukla ilgilenmek konusunda biraz endişeliydim –Libby’nin alışık olduğumdan daha koruyucu bir anne figürü olduğu konusunda hiç şüphem yoktu– ama saatlik on beş dolar için bir yolunu bulurdum. Eğer zorunda kalırsam bir yol bulma konusunda çok iyiydim. “Ne zaman geri dönersiniz?”

“Ah, bugün evde olacağım. Sadece gelip gidişata hâkim ol-manı istedim. Paranı tabii ki alacaksın. Bebek uyanana kadar

mutfakta oturur sohbet ederiz diye düşünmüştüm. Çay yapabilirim? Meyve suyu da var. Ama gazlı içeceğim yok.”

“Çay harika olur,” dedim ama hayatımda ağzıma hiç çay sürdüm mü ondan bile emin değildim. Libby’nin peşinden mutfağa gittim. “Teşekkür ederim.”

“Açıkçası bir arkadaşına hasret kaldım,” diye itirafta bulundu Libby, su ısıtıcıyı çeşmede doldururken. “Connecticut’tan taşındık. Burada tanıdığım hiç kimse yok.”

Beyaz sandalyelerden birine oturdum ve Libby’nin dolaplar arasında zarafetle hareket edişini izledim. Üzerinde bol bir gömlek vardı –belki de kocasının– ama üst düğmeleri iliklenmişti; ince, güçlü vücudunu ve köprücük kemiğini görebiliyordum – benim vücudumla alakası yoktu. Burke’ün bana İskelet demesinin bir nedeni vardı.

Sol yüzükparmağında okkalı bir tek taş parıldadı – gerçek hayatta hiç bu kadar büyüğünü görmemiştim. Bana yaklaştığında yüzüğün gövdesinin de elmaslardan yapıldığını fark ettim. Libby’nin kokusunun bile pahalı olduğu anlaşılıyordu – sanki kavanozu doksan dolar olan bir yüz kremi gibiydi. Alışveriş merkezlerinde görmüştüm onlardan.

“Yanlış anlama nızı istemem,” diye cümleme başladım, bu kadının ağır kokusuyla ve sıkıcı dünyamda aniden ve gizemli bir şekilde belirmesiyle büyülenmiş bir şekilde. Birden tam olarak ne hissettiğimi söyleme dürtüsüne kapıldım. “Ama neden Langs Valley? Neden buraya taşındınız?”

Libby bana döndü ve pürüzsüz, kaymak gibi cildinde sadece göğüs kısmına hafifçe yayılmış çilleri gözüme çarptı.

“Kocam kuzey Adirondack Dağları’nda bir çalışma yürütüyor.” Gözlerini kırptı ve yüzünden anlamlandıramadığım bir ifade geçti. Ağzının bir köşesi kıvrılarak zayıf, yarım ağız bir gülümseme oluşturdu. “Manzara resimleri serisi, onun için çok önemli – esas tarzı soyut eserlerdir. Ama burası gerçekten çok güzelmiş. Sessiz ama bana kalırsa bu güzel bir değişiklik olacak.”

“Sessiz olduğu kesin.” Başımı salladım. “Çalışma ne kadar sürecek?”

“Kim bilir.” Libby ellerini kaldırdı. “Bazı çalışmalar aylar sürüyor, bazılarıysa yıllar. Peter dağları her mevsimde yansıtmak istiyor, sonbaharla başlayarak. Çok yetenekli biridir ama. Günün birinde çok başarılı olacağını biliyorum.”

Sözlerinin altında yatan mânâları dikkatle inceleyerek başımla onayladım. Libby ve Peter’ın parası olduğu su götürmezdi; eğer kocası henüz başarılı olmadıysa paranın başka bir kaynağı olmalıydı.

Libby tekrar çay yapmaya döndü, ben de çayı demlemek için poşetleri kaynamış suya atarken her hareketinden büyülenmiş bir şekilde onu izlemeye devam ettim.

“Ee, Heather, bana biraz kendinden bahset.” Su buharı gözeneklerine işliyordu. “Senin hikâyen nedir? Şu erkek arkadaşının iğrenç ölüm çubuklarını içmesinin nedeni ne?”

Benim *hikâyem*.

Odayı dolduran hava bir ağırlaşp bir neşeleniyor gibiydi. *Şu erkek arkadaşım* deyişindeki bir şey, Libby gibi bir insanın dünyanın sonu gelse bile Burke gibi biriyle işi olmayacağını söylüyordu. Ayrıca *ölüm çubukları* sözünü de ilk kez duymuştum. Benim dünyamda, sigara bir ön koşuldu. Ben ve arkadaşlarım her gün otoparkta sigara içerdik. Bir tane öğle arasında, bir tane de yedinci ve sekizinci dersler arasında. Babamın evde olduğu zamanlarda –artık pek de sık olduğu söylenemez– akşam yemeği sonrası bir sigarayı paylaştık.

Libby’nin kusursuz cildine ve sağlıklı ışıltısına baktım ve bir daha asla sigara içmeyeceğimden kesinlikle emin oldum. Çok garip ancak bazen yeni bir bakış açısı insana o kadar mantıklı gelirdi ki aniden her şey farklı görünmeye başlardı. O gece eve gidecek, hizmetçiyi çıkaracak ve Burke’ü arayp ona ilişkimizin bittiğini söyleyecektim. Gus’ı yatağına yatırarak, Parliament sigaramı tuvalete atıp tüm yıl içinde ilk kez cebir ödevimi yap-

caktım. Libby'nin yüz kremi kokusunu ve yeni boyanmış duvarlarındaki sanat eserlerini düşünerek uykuya dalacaktım.

Hikâyeme gelecek olursam – henüz yoktu ama yakında olacaktı.